

DE KOERS

Leesexemplaar

De
ROMAN
koers
Louis
van Dievel

P E L C K M A N S

1

Knokke-Heist, 29 mei 2014

– We zijn op anderhalve kilometer van de streep. Het is *Belkin* dat voorlopig het pleit wint. Ik zeg wel: voorlopig.

– Greipel zit veel te ver. Ik denk niet dat Greipel nog aanspraak maakt op de overwinning vandaag.

– Hij zit daar nu in circa zes-, zevenentwintigste positie. En dan heb ik nog veel goeie wil. Hamvraag is: waar is Steegmans en vindt Steegmans de ruimte?

– Ik denk dat Steegmans daar goed gepositioneerd zit. Maar heeft hij Boonen nog bij zich?

– Bij *Quick Step* zijn ze ook op zoek naar Boonen. Ik denk niet dat Tom...

– Opgelet, soms kan een beeld van op de grond klaarheid schenken. Dáár zit Boonen. Zit nog wat ingesloten. Hushovd zit een stukje beter.

– Meersman nu op kop.

– Die inderdaad het tempo verder opjaagt. We zijn op weg naar de dijk.

– Een zeer belangrijke bocht nu. Alles komt op een lint te zitten. Daar goed uitkomen.

– Ai, een valpartij, net voor de bocht, halverwege het

peloton. Wat doen die geparkeerde wagens daar aan de linkerkant?

– Ik denk een jongen van *Tutto Pasto*, een kleine ploeg. Hij ligt daar tussen twee auto's.

– Hopelijk valt de schade mee. Maar we moeten terug naar de kop van de koers.

– We zijn intussen in de laatste kilometer.

– Een lekke band voor Brown.

– Die mogen we dus schrappen in de sprintvoorbereiding van *Belkin*. Hier moet je toch al goed gepositioneerd zitten om er nog goed uit te komen. Dat weten we uit ervaring.

– Er zijn er twee die onmiddellijk opzijgaan. Daardoor komen anderen beter aansluiten. Het is daar wat ongecontroleerd menen. De sprint wordt al deels op gang getrokken door...

– Steegmans.

– Door Steegmans zelf. Gaat hij hier voor eigen winst, José? Steegmans die zelf de ruimte neemt. Hij moet nog wel overleven naar boven toe. Hushovd, kan die daar nog aan?

– Boonen.

– Boonen komt. Maar Steegmans is al te ver. Toch Boonen. Gaat hij hier nog winnen?

– Hij haalt het, Michel.

– Boonen wint! Boonen pakt zijn tweede overwinning op rij. En Steegmans mocht heel even hopen. Maar Boonen heeft daar een enorme remonte ingezet en met

succes afgerond en wint hier op De Wandelaar uiteindelijk met duidelijk verschil. Op snelheid en op macht. Stegmans is tweede, Theo Bos van *Belkin* eindigt op drie. Hushovd wordt uiteindelijk vijfde...

2

Die kat kwam weer

Goedele Martens had net haar schoenen in een hoek geschopt toen ze de torenklok van Wellen zeven uur hoorde slaan. Onder zich hoorde ze hoe Eddy Keppers van *Eddy's Elektrosbop* de metalen grille van zijn winkel met een klap naar beneden trok. Ze hoorde het knarsen van de sloten. Ze hoorde hoe Eddy zijn auto startte, een zilverkleurige, gepimpte VW Golf. Als ze uit het raam zou kijken, wist ze, zou ze kunnen zien hoe hij met te veel gas en zonder zijn pinkers te gebruiken, wegreed van de parkeerplaats naast de winkel. Aan het kruispunt met de Kerkstraat, waar hij geen voorrang had, zou hij die met luid en dwingend en drietonig claxonneren alsnog afdwingen. Een correcte en vriendelijke man, hoor, die Eddy, in de dagelijkse omgang althans. Een betere huisbaas konden ze zich niet wensen. Maar achter het stuur veranderde hij in een verongelijkte, gehaaste macho, voor wie alle andere weggebruikers vijanden waren. Ze was een keer met hem meegereden, naar een koers in de buurt, in het eerste jaar dat Peter prof was, de Ronde van Limburg, dacht ze. Het was op een woensdag geweest, ze kon er na school naartoe. Eddy Keppers, die een hevige supporter was en vaak naar

de koers ging kijken, daarvoor ongegeneerd en onaangekondigd zijn winkel sloot, had aangeboden om haar mee te nemen naar de aankomst in Tongeren. Ze had nog aan Peter gevraagd of het wel een goed idee was, meeliften met Eddy. Niet omdat ze handtastelijkheden vreesde, maar wegens zijn rijstijl. Peter had haar min of meer uitgelachen.

Bangerikske toch, had Peter gezegd. Hij had zelf een redelijk zware voet. Voor zover je kon racen met een diesel van twaalf jaar oud. Maar met hem achter het stuur was ze nooit bang geweest. Bij Eddy daarentegen...

Hij had nog galant het portier van zijn blitse auto voor haar opengehouden bij het vertrek. Maar toen hij het contactsleuteltje omdraaide, en een paar keer – totaal overbodig – de motor liet loeien, had ze gezien hoe hij een ander mens werd. Met opgekrulde onderlip, als een kwaai hond, met ogen die agressie uitstraalden en onder nijdig gemompel had hij de vijftien lastige kilometers die Wellen van Tongeren scheiden in twaalf minuten afgelegd. Toen Eddy voor de derde keer roekeloos inhaalde over een dubbele witte lijn, had ze haar handen voor haar ogen willen slaan. Ze durfde niet, ze was bang voor hem. Voor de middenvingers die hij opstak, voor zijn kwaai geklop op het stuur. Kotsmisselijk was ze aan de Tongerse vesten uitgestapt, net op tijd om Peter ontgoocheld uit de koers te zien stappen. Het was zijn dagje niet geweest. En *zij* had het te verduren gekregen.

Het was moeilijk geweest om eraan te wennen in dat eerste jaar bij de beroepsrenners, aan de frustraties, aan

de onmacht soms van haar Peter. Drie jaar had hij zichzelf gegeven om een echte prof te worden, dat was de afspraak. Het eerste jaar bij *Tutto Pasto Beltones* had hij geen uitslagen die naam waardig bijeen kunnen rijden. Een keer twaalfde, in een kermiskoers, was zijn beste resultaat geweest. Het was toen al half september. Peter Houben werd er de eerste maanden gewoon áfgereden. Wat een verschil met zijn laatste jaar bij de beloften, toen hij veertien koersen won en in grote wedstrijden niet uit de eerste tien was weg te slaan. Vierde in de Kattekoers, zevende in de Omloop Het Nieuwsblad, negende in Parijs-Roubaix voor beloften, dat kon tellen. Allemaal eendagskoersen, in het rondewerk vond hij zijn draai niet. Hij was niet graag van huis. Toch hadden de profploegen niet voor hem in de rij gestaan. Hij had geen manager, daaraan lag het, had hij zich ingebeeld. Hij was te braaf, dat ook al. Dat hoorde hij toch zeggen. In het peloton – waar de voertaal West-Vlaams was – maakten ze zich soms vrolijk over zijn Limburgse tongval.

Goedele Martens liet zich in de zetel neerploffen.

Wat een ellendige dag.

De kat kwam langs haar blote benen strijken. Miauwde klagelijk om eten.

Weg, snauwde ze.

Ze hield niet van katten. Pussy in huis halen was Peters idee geweest.

De kat liet niet af, sprong op haar schoot.

Weg, stomme kat!

Ze haalde uit met haar arm.

Met een verongelijkte schreeuw maakte Pussy zich uit de voeten, ging in de keuken uit protest met haar lege etensbak rammelen. Soms bleef het dier dagenlang weg, dan weer eiste het alle aandacht op, zoals nu.

Ik wil af van dat beest, dacht Goedele bij zichzelf.

Buiten denderde een vrachtwagen voorbij. De kamerplanten op de vensterbank trilden in hun potten.

Ze was alleen.

De tranen die ze de hele dag min of meer in bedwang had kunnen houden, sprongen nu uit haar ogen.

Krauw, deed de kat, die verbaasd in het deurgat kwam kijken en heel even haar honger vergat.

Alleen, in dit goedkope appartementje in Wellen, waar ze zich nooit thuis had gevoeld. Ze was hier voor Peter komen wonen, *bij* was hier geboren en getogen. Zelf was ze afkomstig van Maaseik, helemaal in het noorden van Limburg. Voor hem had ze haar baan in de toffe gemeenteschool aan de Maaskant opgegeven. Voor hem had ze de job van kleuterleidster aangenomen in de katholieke basisschool van Wellen, waar ze niemand kende. Ze werkte er onder haar opleidingsniveau. Tweeduizend euro per maand verdiende ze, net genoeg om mee rond te komen. Want met wat Peter binnenbracht...

Daar was de kat opnieuw. Prompt schoot haar het Zuid-Afrikaanse kinderliedje te binnen:

*Maar die kat kwam weer de volgende dag,
de kat kwam weer, die kon niet langer wach,
de kat kwam weer, geloof me het is waar,
de volgende dag was de kat weer daar...*

Bij alles wat ze zag of hoorde, eender wat eigenlijk, paste in haar hoofd wel een liedje. Honderden, misschien wel duizend liedjes kende ze. Zelf vond ze dat een gave. Peter vond het onuitstaanbaar. Als hij in de winter op zijn *Tacx* trainde, luisterde hij naar platte, ziellose techno. Via oortjes weliswaar. Maar het volume stond altijd zo luid dat ze wel mee moest luisteren.

Ze liep naar het keukentje waar de kat hoopvol rond haar benen draaide. Ze gaf het beest een trap terwijl ze de koelkast openmaakte. De kat trok zich verongelijkt miauwend terug onder het aanrecht. Ze schonk zichzelf een groot glas witte wijn in en ging opnieuw in de zetel zitten. Haar telefoon ging. Het was haar moeder. Ze duwde de oproep weg. Even later kreeg ze een berichtje.

'Alles goed, Goedele? Kusjes, mama.'

Ze wilde eerst niet antwoorden, deed dat dan toch maar. Haar moeder had per slot van rekening de begrafenis betaald.

'Ben oké. Behoefte aan rust nu. xxx'

'Bel je me dan morgen, Goeleke?' vroeg haar moeder nog, maar daar reageerde ze niet meer op. Ze had een hekel aan het verkleinwoord en haar moeder wist dat.

Het was niet gelogen dat ze rust nodig had. Sinds het telefoontje dat haar wereld op zijn kop had gezet, het telefoontje van Peters sportdirecteur, had ze maar een paar uur per nacht echt geslapen. Ze had net haar kleuterklasje naar de schoolpoort begeleid en erop toegezien dat ieder kind bij de juiste echte ouder of plusouder of grootouder terecht kwam, toen ze de oproep kreeg. Julien De Meyer, heette de man. Ze had hem nooit gemogen. De Meyer keek de mensen niet in de ogen als hij met hen sprak. Hij was vooral geïnteresseerd in de borsten van de rennersvrouwen of -vriendinnen.

Spreek ik met Goedele? had hij geheel onnodig gevraagd. Er is iets met Peter. Hij is zwaar gevallen.

Het was even zwart voor haar ogen geworden. Ze moest zich aan het roestige hek van de school vastgrijpen.

Waar is hij?

In welk ziekenhuis? bedoelde ze.

Het was niet de eerste keer dat Peter bij een valpartij betrokken was geraakt. Maar tot nog toe was hij er redelijk goedkoop vanaf gekomen, behalve die keer in de kermiskoers van Moerbeke-Waas, toen zijn rechterarm moest genaaid worden en zijn pols lelijk was gekneusd. Hij had drie weken niet kunnen koersen, op een slecht moment bovendien, hij had een week eerder zijn beste uitslag van het seizoen gereden en hoopte op meer in de komende wedstrijden.

De sportdirecteur had gearzeld.

In het Zeno-ziekenhuis van Knokke. Maar...

Ze was al in haar handtas naar haar autosleutels aan het zoeken.

Ik vertrek nu, had ze Demeyer niet laten uitspreken. Stuur me een berichtje waar ik hem daar kan vinden?

Julien Demeyer had niets meer van zich laten horen. Toen ze ruim anderhalf uur later doodongerust op de spoedafdeling arriveerde, keken ze haar bij het onthaal vol compassie aan. Ze wisten meteen met wie ze te doen hadden.

Zet u even, er komt dadelijk iemand om u te helpen. Wilt ge een koffietje?

Zijn ze Peter aan het opereren?

Momentje, er komt zo dadelijk iemand.

Nog was het niet tot haar doorgedrongen. Tot er een dame bij haar kwam zitten die volgens de badge op haar blouse 'zorgmanager' was.

De dokters hebben niets meer kunnen doen, mevrouw Houben. Uw echtgenoot was al overleden toen de ambulance bij ons arriveerde.

Goedele had een gil geslaakt die iedereen deed omkijken. Ze was over haar hele lichaam beginnen beven. De dame van het ziekenhuis had haar stevig vastgepakt en gesust, tot het beven minder werd. Een medewerkster van de balie riep een paar bezoekers tot de orde, die nieuwsgierig dichterbij waren gekomen.

Allez toe, laat dat *meistje* gerust!

Wilt ge hem zien? had de zorgmanager gevraagd.

Goedele had wezenloos geknikt.

Kom, we nemen de lift.

Onder het ziekenhuis was het kil en halfdonker. Ze liepen door een lange gang met snelbouwstenen en oranje buislampen. ‘Mortuarium’, stond er boven een deur die zich enkel met een pasje liet openen. Daar lag Peter, naakt onder een laken.

Zijn koerskleren waren helemaal gescheurd, zei de dame ter verontschuldiging. Als ge wilt kunnen we die voor u inpakken. Ik laat u nu alleen. Neem uw tijd. Klop maar op de deur als ge klaar zijt.

Het was koud in de dodenkamer. Ze huiverde, sloeg haar handen om haar bovenarmen, wiegde zichzelf. Het duurde even voor ze echt naar Peter durfde te kijken. Ze trok het laken voorzichtig weg. Door het kunstlicht was het kleurverschil tussen de witte romp van Peter en zijn diepbruine armen en benen nog intenser dan anders. Goedele had er dikwijls om moeten lachen in bed of wanneer ze samen in de douche stonden. Het lichaam was merkwaardig genoeg redelijk onbeschadigd. Enkel zijn schouders en nek vertoonden lelijke kneuzingen en paar-se plekken. Zijn schedel, zag ze, vertoonde evenwel rare bulten. Ze huiverde andermaal. Ze boog zich over Peter en kuste hem op de mond, drie, vier keer. Ze draperde het laken opnieuw over zijn koude lichaam en klopte op de deur, zoals haar was verteld.

De dame van het ziekenhuis keek haar met een troostende glimlach aan.

Als ge de spoedarts wilt spreken, zal ik kijken of hij zich even vrij kan maken.

Dat wilde ze.

De dokter had hagelwitte tanden, dat was alles wat ze zich van hem herinnerde. Een schedelbreuk, een schouderbreuk en een gebroken nek, zei hij, terwijl hij in papieren op een clipboard rommelde.

Uw man moet op slag dood zijn geweest. Hij heeft niet geleden.

Hij had haar een slap, vochtig handje gegeven.

Ze moest allerlei documenten ondertekenen in het bureau van de zorgmanager.

Komt er iemand u ophalen? had ze gevraagd. Ik zou u afraden om zelf naar huis te rijden.

Ik trek mijn plan wel, had ze geantwoord.

Toen ze het kantoor verliet, stond Julien Demeyer haar op te wachten.

Hij wilde haar omhelzen maar ze hield hem af.

Sorry, zei ze, ik kan er nu niet tegen.

Mogen we het overlijden van Peter bekendmaken, vroeg de ploegleider, we hebben een persbericht gemaakt. Wilt ge het lezen?

Doe maar, zei ze.

Wat haatte ze de man.

Ze keek op haar telefoon. Vijf gemiste oproepen, twaalf berichtjes. De meeste van haar moeder. Ze belde terug, ze kon niet anders.

Goeleke, is dat Peter die gevallen is in Knokke? Onze pa heeft dat op een of andere website over de koers gelezen. Is het erg? Waar zijt ge?

Ze vond haar ticket voor de ziekenhuisparking niet meer. Het kostte haar drie kwartier om iemand te vinden die de slagboom kon bedienen. Drie dagen later viel er een rekening van het parkeerbedrijf in haar brievenbus: negenenvijftig euro, alstublieft. Ze was niet van plan om die factuur te betalen.

Toen de fles wijn op een bodempje na leeg was en haar hoofd ijl, pakte ze de klagende kat bij haar nekvel, opende de terrasdeur en sloot haar buiten. Ze moest de neiging bedwingen om het dier naar beneden te gooien. Ze probeerde niet te luisteren naar het gekrab en gejangk aan de deur. Toen de kat het uiteindelijk opgaf en elders haar heil ging zoeken, haalde Goedele een grote pot viervruchtenconfituur uit de keukenkast en lepelde die helemaal leeg.

Zo werd ze de volgende ochtend al om vijf uur wakker, met barstende hoofdpijn, een grote rode confituurvlek op haar jurk en het kwellende gevoel dat ze door Peter in de steek was gelaten.

3

We rekenen niet meer op u, Peter

Er waren journalisten en fotografen in de straat verschenen, zelfs een reportagewagen van TV Limburg. Goedele Martens wilde niemand zien, deed voor niemand open. Ze trok in arren moede de gordijnen dicht en zette de deurbel uit. Haar telefoon stond roodgloeiend. Ze antwoordde niet, liet de batterij van haar smartphone leeglopen. Ze kwam zelfs niet naar beneden toen juf Joyce met háár kleuterklasje voor de deur een liedje kwam zingen als troost.

Het was huisbaas Eddy Keppers die zijn kans zag en de honneurs waarnam.

Mevrouw Houben was te zeer overmand door verdriet om de pers te woord te staan, zei hij voor de deur van zijn winkel, druk omringd door pers en gewone nieuwsgierigen. Men moest dat verdriet respecteren. Hij zou, indien gewenst en voor zover het binnen zijn mogelijkheden lag, vragen over Peter Houben beantwoorden. Was hij niet een supporter van het eerste uur en bovendien buurman en huisbaas van de aflijvige?

Keppers groeide in zijn rol als zelfverklaarde woordvoerder van de verongelukte renner en zijn vrouw. Zijn naam en die van zijn zaak verschenen in alle media.

Na anderhalve dag van vergeefs telefoneren verschaftte haar moeder zich dan maar zelf toegang tot het appartement waar haar dochter zich had verschanst. Ze had bij Eddy Keppers de sleutels bemachtigd.

(Ik mag die eigenlijk niet geven, madame Martens.

Ik ben toch haar moeder!

Dat is ook waar. Hier zie, zeg niet dat ge ze van mij hebt.)

Gloria Martens, geboren De Benedetti, trof haar dochter aan in bed, nog aangekleed, half in een coma. Naast het bed stonden drie lege wijnflessen. Ze schudde Goedele wakker, schoot in een Italiaanse colère toen haar dochter zich omdraaide, de donsdeken over haar hoofd trok en kreunde dat ze met rust wilde worden gelaten.

Goeleke, kom uit uw bed, godverdomme!

Ik heet Goedele! klonk het vanonder het dekbed.

Het is al eender. Gij gaat nu opstaan!

Laat mij gerust!

Goeleke, riep haar moeder op almaar kwaaiere toon, gij moet u herpakken. Gij moet het heft in handen nemen. Of wilt ge dat iemand anders met de herinneringen aan Peter gaat lopen. Want dat is nu aan het gebeuren.

Met een ruk die de helft van de plastieken runners op de vloer deed kletteren, trok ze de gordijnen open. Vervolgens maakte ze zich niet zonder moeite meester van het beddengoed. Ze zuchtte eens diep en verdrietig. Deerniswekkend, in foetushouding en met haar duim in haar mond, lag daar haar dochter te wenen.

Kom *Goeleke*, zei ze nu al wat milder, wat zachter gestemd, kom uit uw bed. Ge moet aan de slag, er is niets aan te doen. Hebt ge al met de ouders van Peter gesproken? Hebt ge al iets geregeld voor de begrafenis?

Nee, fluisterde Goedele amper hoorbaar.

Dan gaan we dat nú aanpakken. Luister naar mijn voorstel.

Twee uur later, toen Goedele gedoucht had, schone kleren had aangetrokken en met lange tanden van de boterhammen had gegeten die haar vooruitziende moeder had meegebracht, zaten ze tegenover elkaar aan de keukentafel en verdeelden ze de taken. De begrafenisondernemer, de overbrenging van het lichaam, de doodsbrieven, de begrafenisdienst, het kerkhof, de koffietafel, haar werk, haar schoonouders.

Ik kom deze week bij u logeren, is dat goed? Onze pa zal elke dag eten brengen. Hij heeft toch niets anders te doen.

Tony Martens had achtentwintig jaar bij Ford Genk gewerkt, tot de fabriek werd gesloten en hij met een soort van brugpensioen was weggestuurd. Sindsdien hield hij zich bezig met zijn moestuin, en – wat zijn vrouw niet wist omdat ze zelden in de tuin kwam – met het telen van cannabis in zijn serre, tussen de tomatenplanten. Niet dat hij zelf gebruikte, nu ja, heel zelden maar. Hij had een maat die zich met de verkoop bezighield. Met de opbrengst sponsorden ze een caféploeg uit Maaseik, *De Watertrappers*, nog iets waar zijn echtgenote onwetend van was.

Mag ik nog een lastige vraag stellen, *Goeleke*?

Voor de duizendste keer, mama, ik heet *Goe-de-le*.

Had Peter een levensverzekering? Nee? Kunt ge nog aan uw bankrekening? Dat weet ge niet? Ik zou dat maar rap eens uittesten, als ik u was.

Jááá, mama.

Ik probeer maar te helpen, hé.

Diep in haar hart was Goedele blij met de hulp die ongevraagd was gekomen, om niet te zeggen opgedrongen. Zonder haar moeder zou Peter nog dagen in het mortuarium van Knokke-Heist zijn blijven liggen, moest ze toegeven.

Ze kwam overeind en gaf haar moeder een stevige knuffel.

Ik weet het mama, en ik ben er u heel dankbaar voor.

Wilt ge nu eerst uw telefoon opnieuw opladen? Wie weet wie er nog allemaal gebeld heeft.

Toen er opnieuw leven kwam in haar smartphone, herbegon de drukte. Terwijl ze zuchtend de sms'jes, de whatsappjes en de gemiste oproepen telde, begon haar telefoon opnieuw te zoemen. Ze vermande zich en nam op, onder de goedkeurende blikken van haar mama, die een lijst opstelde van de mensen die op de doodsbrief moesten vermeld worden.

Ha! Eindelijk krijg ik u aan de lijn, zei de oproeper, boertig als altijd. Het is hier Julien Demeyer van *Tutto Pasto Beltones*.

Ja, zei Goedele op matte toon.

De sponsors willen een persmoment organiseren. Morgen al. Kunt ge erbij zijn? De ploegmaats van Peter komen ook. Ze zijn deze morgen uit de koers gestapt.

Geen rouwbeklag, geen woord van troost.

Dat de ploegmaats van hem nog een dag dik tegen hun zin hadden moeten meerijden in de rittenwedstrijd, verzweg Demeyer, dat vernam ze pas later.

Moet ik iets zeggen? had ze gevraagd.

Nee, dat was niet nodig, hijzelf, de sponsors en een paar ploegmaats zouden het woord voeren. Ze moest gewoon aanwezig zijn. Waardig en zo.

Dus zo zit het, dacht Goedele, haar moeder had gelijk. Ze wilden met de herinnering aan Peter aan de haal gaan.

De bijeenkomst voor de pers vond plaats in de hoofdzetel van Tutto Pasto, een bedrijf dat bereide lasagnes en andere pastaschotels produceerde. Het was gelegen in de industriezone van Aarschot, tussen een batterijenfabriek en een opslagplaats voor rioolbuizen en duikers.

Een beveiligder in een kakbruin uniform hield Goedele al op de parking tegen. Wat ze hier kwam doen? Het was voor de pers, gewone mensen waren niet welkom.

Maak dat ge wegkomt, *juffrouwetje*, we hebben alle parkeerplaatsen nodig.

Gelukkig – nu ja – kwam gelijk met haar een renner van de ploeg aan, Benny Van Ranst, een eerstejaarsprof die nog last had van puistjes.

Het gaat wel over de man van *madame* hier, zei de jonge coureur verontwaardigd, ge kunt misschien de deur voor haar openhouden.

Goedele trok verrast de wenkbrauwen op. Een jongen met lef.

De belangstelling voor het persmoment ter nagedachtenis van Peter Houben was matig te noemen. TV Limburg had op het laatste nippertje afgezegd, omdat het bij nader inzien niet in de provincie te doen was. Er zaten vier correspondenten van grote kranten en evenveel 'redacteurs' van wilerwebsites in het vergaderzaaltje. Een paar fotografen. Geen bekende namen of gezichten van radio en tv. De baas van Tutto Pasto was zichtbaar ontstemd over de povere opkomst.

Hij debiteerde wat clichés over Peter Houben, waarna ook Demeyer en een paar ploegmaats een blik gemeenplaatsen opentrokken. Dat hij een grote toekomst voor zich had, dat hij rustig had kunnen groeien bij Tutto Pasto Beltones, dat hij een voorbeeldige ploegmaat was geweest.

Goedele Martens onderging onderwijl lijdzaam het geklik van de camera's en de smartphones. Ze had moeite om haar ogen open te houden. Peter was helemaal geen kampioen in wording geweest, dacht ze. Hij was op weg om een gedegen prof te worden, iemand die met koersen goed zijn brood kon verdienen. Drie weken eerder hadden ze nog feest gevierd, toen Peter thuiskwam met het

nieuws dat hij voor volgend jaar een contract bij een World Tour-ploeg kon tekenen. Bij *Agrocom* nog wel, daar hadden veel coureurs een arm voor over. De overstap mocht nog niet bekend worden gemaakt, dat kon pas na 1 augustus, maar het was voor 99 procent zeker. Het nieuws was overigens al uitgelekt, die dingen bleven nooit lang geheim in het peloton. Peter Houben had het contract echt niet cadeau gekregen. Hij had, na een moeilijke start, een heel mooi tweede jaar gereden bij de profs. Het seizoensbegin was nochtans dramatisch geweest. Ziek geworden na Kuurne-Brussel-Kuurne, een zware bronchitis. Twee weken amper kunnen trainen, bijna opnieuw van nul moeten beginnen door de naweeën van de antibiotica. Uit de ploeg gevallen voor de rest van de voorjaarskoersen waar hun continentale team mocht starten.

We rekenen niet meer op u, Peter, ook voor volgend jaar niet, had de sportdirecteur gezegd. Als motivatie kon dat tellen.

Maar dan, eind mei, waren zijn kansen gekeerd. In de Baloise Belgium Tour, nota bene, mocht hij helemaal onverwacht meedijden omdat er een jongen op doping was betrapt. Een Waal die werkelijk geen talent had maar die er op voorspraak van de cosponsor bij was gekomen.

Omdat ik niemand anders heb, had Julien Demeyer zich aan de telefoon laten ontvallen.

Het is nu of nooit, had Peter tegen zijn Goedele gezegd.